

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΑΛΑΝΙΚ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΝΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

Η Ντόνα Καμέλια ήταν μια όμορφη Ξανθή κόρη με μάτια μαύρα και στόμα κατακόκκινο. Είχε ανάστημα λυγρό και το κορμί γυμνό και λευκό, σαν τα κορμιά των αγάλματων. Η μητέρα της είχε πεθάνει, όταν αυτή ήταν ακόμα πολύ μικρή, και ζούσε μόνι με τον πατέρα της σ' ένα μαγαρίο μεγάλο. Ο πατέρας της ήταν ένας πολύ πλούσιος και σοφός άνθρωπος, που είχε τη μανία ν' αγοράζει όλα σπάνια και όμορφα πράγματα, ζωγραφιές, βάζα, αγάλματα, ιμάσματα, αζόρια και λουλούδια και γι' αυτά δαρούσε και να στοίχιζε μ' αυτά το μίσθό του, το οποίο, γεμάτο καθός ήταν από διαλέξη και πανάκριβα αντίκρισμα τέχνης, έμοιαζε με Μουσείο. Σίγα μάλιστα πήγαιναν σ' αυτό σοφοί αρχαιολόγοι για να θαυμάσουν και να μελετήσουν τους θησαυρούς του.

Η Ντόνα Καμέλια ζούσε μέσα σ' αυτό το παραμυθένιο περιβάλλον, ήρεμη κ' εδωτισμένη κ' όμορφη σαν αγάλμα ζωντανό. Ο πατέρας της είχε μεταβόσει και σ' αυτή την άγαστη και τον θάνατό του στοίχισε θησαυρούς του. Έτσι η Ντόνα Καμέλια, άρρωστη από όμορφα αυτά πράγματα, δεν καταλάβαινε πως ο πατέρας περνούσε και πως σιγά-σιγά άρχιζαν να μαρμαρίζουν τα πόδια της ομορφιάς της. Τα μακριά λευκά της δαχτυλίδια, προσεχτικά κ' ανάλαφρα, καθόριζαν και περιουσιώσαν τα σπάνια βάζα από πορσελάνη, τα φιλντισμένα αγάλματα, τα δακτυλίδια και σμάλτινα κομμάτια, τις πολύτιμες ειζόνες. Άλλοτε πάλι καταγιόταν να δωθούνε πάλι πανάκριβα ιμάσματα μεταξωτά, ινδικά ή θαλασσινά. Η, μέσα στις σέφρες, λήπιζε τα σπάνια λουλούδια, που ο πατέρας της είχε μεταφέρει από γιόρες ξωτιζές.

Η Ντόνα Καμέλια δεν έβγαλε παρά μόνο για να πάη να προσφέρει ένα μπουκέτο από λουλούδια μοναδικά στην κόρη του βασιλιά, όταν αυτή γιόταζε τα γενέθλια της. Γιατί η Ντόνα Καμέλια ήταν άτακτος έγγενος κ' ήταν μια από τις λίγες διαλέχτες κοπέλες που είχαν το δικαίωμα να πηγαίνουν στο βασιλικό παλάτι και να προσφέρουν δώρα και λουλούδια στην βασιλοπούλα.

Ένα Άρλιάντιο αρσίο, ή Ξανθή και μαγευτικά άρρωστα, ντυμένη μ' ένα απλό λευκό και μαυρό φόρεμα, κεντούσε, καθισμένη κοντά στο ανοιχτό παράθυρο. Τα ποιά της κλωνίζονταν χαρούνα, πηδώντας επάνω σ' ανθισμένα κλωνιά των δέντρων, ο ορισμός ήταν γαλάσιος, ο ήλιος άχρηνόδοιλος εκθαμβωτικά. Κι' εκεί, μακριά από ανοιχτό παράθυρο, ένα σπάνιο δέντρο, που το είχε φέρει ο πατέρας της από τις Ινδίες, σάλανε φραδά στις προνιές αέρας τα μωμένα του κλωνιά. Σαν αυτό το δέντρο δεν έπληχαν άλλα σ' ελόκληρη τη χώρα.

Τα άνθη του ήταν λευκά και έμοιαζαν σαν άστρα και τ' άρωμά τους ήταν τόσο δυνατό, ώστε όλα οι δρόμοι γίγνε ενοδιαζαν.

Η Ντόνα Καμέλια άρρωστος υπερβολικά το δέντρο αυτό και δεν έπτόρετε σέ κανένα να κόβη τα λουλούδια του. Μονάχα αυτή πήγαινε κάθε χρόνο στη βασιλοπούλα ένα μπουκέτο από τα σπάνια άστέρια άνθη του. Και η βασιλοπούλα

δεν έδεχτο κανένα άλλο δώρο με τόσο χαρά, όσο το σπάνιο αυτό μπουκέτο.

Αυτών, το Άρλιάντιο έκεινο αρσίο ή Ντόνα Καμέλια, ή λευκή κ' άγνη σαν τονομά της, καθός κεντούσε σιμά στο ανοιχτό παράθυρο, άκρυόντας το τραγοδι των ποιών κ' άνασάινοντας το μωμένο άγριο, είδε έξαφρα έναν ίπότη να περνά επάνω σ' άλογό του.

Ήταν πολύ νέος και πολύ όμορφος και ίππερε με άσπυρητη χάρι και περιφάνεια.

Έξαφρα θιμός, καθός προχωρούσε, σταμάτησε το άλογό του μπροστα στο θαυμάσιο δέντρο.

Η Ντόνα Καμέλια σηκώθηκε και κόνταξε έκπληκτη και μαγεμένη τον όμορφο ίπότη. Έκεινος σηκωσε τότε το κεφάλι του και την άκταξε κ' αυτός, χαμογελόντας γλυκά. Έπειτα άπλωσε το χέρι του, τραβήξε έναν ανθισμένο κλώνο του σπάνιου δέντρου, που έβριζε επάνω απ' τον τοίχο, τον έκοψε κ' έξαλοήθησε το δώρο του, χωρίς να Ξαναγύριση να ιδή την Ντόνα Καμέλια.

Έκεινη, είχε σταθεί άκίνητη σαν αγάλμα. Το έργοζωμο είχε πέσει από τα χέρια της.

Έμεινε ασάλευτη και έκθαμβη, σαν να είχε αντίκρισει μέσα στα μάτια του νέου ίπότη δύο ήλιους εκθαμβωτικούς. Και όλα έκεινη την ήμερα δεν κίνησε καθόλου πιά.

Όλη έκεινη την ήμερα την πέρας γερνούσαν μέσα στον άδυσμένω κίρο και μια σκεπή μόνι είχε στο χέρι : « Άγαρε με περάση πάλι, αέριο ο νέος ίπότης ; »

Την άλλη μέρα, πόλα χάραξε ή αυγή, ή Ντόνα Καμέλια πήγε πάλι και περίμενε σιμά στο παράθυρο. Σε λίγο ο ίπότης πέρας και πάλι, κόνταξε χαμογελώντας τη ζεωνταμένη κόρη, άπλωσε το χέρι του, τραβήξε έναν κλώνο από το δέντρο, τον έκοψε κ' έφερε.

Έκανε διλέξη, ό,τι είχε κάνει και το προηγούμενο αρσίο. Απτή τη φορά όμως ή Ντόνα Καμέλια έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά τόσο δυνατά, ώστε νόμισε πως θα σπάση!

— Για μένα τάχα, σέφριστε, να έρχεται αυτός ; χαριτωμένως ίπότης ή για τα λουλούδια ;

Υστερα σηκώθηκε και πήρε κ' έκόνταξε μέσα στον καθόζιτη της. Είδη εκεί το πρόσωπό της ρόδινο από τη συγκίνηση, τα μάτια της άστραφτερά, το στόμα της κατακόκκινο...

Και τότε ή Ντόνα Καμέλια είπε χαρούμενη και γοητευμένη :

— Να! Να!... Έρχεται για μένα!... Για μένα!... Τα λουλούδια αυτά τ' άγατά, γιατί άνθίζουν εδώ, σιμά σέ μένα, και γιατί το άρωμά τους με περιβάλλει, σαν πολύτιμο θημάμα.

Κι' ο νέος κ' όμορφος ίπότης πήγαινε ταχτικά, κάθε ήμερα, έστειλε ένα χαμόγελο στη μαγεμένη άρρωστοπούλα. Έκοβε ένα ανθισμένο κλωνάρι από το δέντρο κ' έφερε.

Η Ντόνα Καμέλια δεν ζούσε πιά, παρά περμένοντας αυτή τη μαγεκή στιγμή. Βυθ-

Η Ντόνα Καμέλια σηκώθηκε και κόνταξε έκπληκτη τον όμορφο ίπότη...

σμένη σε μιά οράνια Έκσταση, ούτε πρόσχεε πειρά τα σπάνια πράγματα που τόσο τ' αγαπούσε και τα φροντίζε άλλοτε. Δέν της έκαναν πειρά καμιά έντυπωση, ούτε ή ανεκτήριε τις ζωγραφιές, ούτε τ' αγαύματα τα φιλιτυνίαια, ούτε τα συντερήια και ομάλτινα κομμάτια, ούτε τα πολύτιμα βάζα και τα πολυτελή ήφισματα. Τι ήσαν όλα αυτά; Πράγματα χωρίς αξία πειρά! Ναι, για την Ντόνα Καμείλια όλοι αυτοί οι θρωαυοί δέν άξιζαν όσο ένα μικρό χρυσάκι άρ' αυτά που πατούσε το άλογο του άγαπημένου της!... 'Ο πατέρας της έλειπε από καιρό στην 'Ανατολή, όπου είχε πάει για ν' αγοράσει μιά άλλα σπάνια πράγματα, και ή Ντόνα Καμείλια ήταν τώρα μόνη αυτή κυριαρχή στο ήγειμονικό τους μέγαρο. Δέν έπέτρεπε πειρά σε κανένα σοφό να πάη να θαυμάση και να μελετήση τις σπάνιες συλλογές τους, όπως άλλοτε.

Και αυτή, ή τόσον άπληη και άδιαφορή, ήρνε μονομαίς κομψή και φιλάφορη, "Όλη μέρα στολιζόταν, όλη μέρα δοκιμάζε αιδέρια φορέματα από γάδες χρυσοκεντημένες, κορδέλλες ζωγραφιστές, κοσμηματα διάφορα. 'Η ύπηρετήριές της όλη μέρα την έντιναν και την καλωπαταν και τί στολάζαν σάν μιά βασιλίσσα των παραμυθιών. Και είχε γίνει τόσο είδημη, αυτή που ήταν τόσο απλοήη!...Τραγουδούσε, γελούσε, χορούσε...

'Αλλά όσα περνούσε ό καιρός, τ' άνηθ στο δέντρο λιγότευαν. Με δυσκολία ό έπίπτης τώρα κατώφθαν να κόβη τους κλώνους, γιατί είχε κόψει όλους όσους μπορούσε να φθάση, επάνω άρ' τον τοίχο.

Και ή Ντόνα Καμείλια διάταζε να γραιοήσιον άρκετό μέτρο άρ' τον τοίχο, για να μπορή να κόβη ό έπίπτης, χωρίς κανένα κόπο, τους άνθισμένους κλώνους.

"Όταν έφθασε πάλι ή ήμέρα των γενεθίων της βασιλοπούλας, ή Ντόνα Καμείλια έκοψε λίγα λουλουδια, αυτή τη φορά, από το σπάνιο δέντρο, και μέσα σ' ένα άνθισμένο πανέρι, πήγε και τά πρόσφερε στη βασιλοπούλα. Και αυτά άκόμη τα λίγα άνθη, με λίγη και άδελιά της σχεδόν, τά έκοψε από το δέντρο, γιατί όλα πειρά τα πολύτιμα λουλουδια τον έπρεπε ν' άνήσυχον μόνο στο λατρευτό της έπίπτης.

'Η βασιλοπούλα, που αυτή την ήμέρα έβλεπε τα δέκα έφτά της χρόνια, φορούσε ένα φόρεμα χρυσό και είχε πλεγμένα τα χερισά της μαλλιά με μακρινές σειρές από μαργαριτάρια πολύτιμα. Στο παρόμοιο δάχτυλο του άριστερου της χερισό φορούσε ένα δαχτυλίδι με σάφειρο μεγάλο και γλυκόχρωμο, σάν τα γαλάζια της μάτια.

—Με συγχωρείτε, της ειπε ή μαρομαίτα άρχοντοπούλα, προσφροντάς της τά λουλουδια μέσα στο άσημηνο πανέρι, με συγχωρείτε, βασιλοπούλα μου, γιατί έφτος σας φέρονό τόσο λίγα άνθη...

'Η βασιλοπούλα την δέχθηκε, χαμογελώντας.

—Μη στενωχρωσικά καθόλου γι' αυτά, άρχοντοπούλα μου, της ειπε. 'Εγώ μάλιστα πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη. 'Εγώ φταίω άν το δέντρο σας δέν έχει έφτος πολλά λουλουδια, σάν άλλοτε. 'Ο άγαπημένος μου άραβιονιστιός, που έφερε τόσο τ' αγαπόσ αυτά τα σπάνια άνθη, έκοβε κάθε μέρα ένα κλώνο από το πολύτιμο δέντρο σας και μού τον έστειλε κάθε πρωί, για να μού αποδείξη ότι μ' αγαπά και με σεκατεία μόλις ξυπνήσθ... Λοιπόν, σας παρακαλώ, άρχοντοπούλα μου, συγχωρόστε τον, αφού τό έκανε για την αγάπη μου!

Με την καρδιά γεμάτη πόνο και άγνια, γλομή σάν τά λουλουδια της, ή Ντόνα Καμείλια ήσυχλάρηε μαρυστά τί βασιλοπούλα, φίλησε τον σάφειρο του δαχτυλιδιού της που ήταν το δαχτυλίδι των άραβίων της, και ειπε :

—"Όλα τ' άνθη του δέντρου μου είνε δικά σας, χαριτωμένη μου βασιλοπούλα, και, παρακαλώ πολύ την ήψηλότητά σας, να πη στον τραιοτηγμένο της άραβιονιστιό να έρξεται, σάν πάντα, κάθε πρωί, να κόβη ένα μωρομένο κλώνο από το δέντρο.

Και ή δυστυχισμένη άρχοντοπούλα έφυγε σιγά—σιγά, ύποχωρησά στην άρχή, όπως άπαιτεί ή έθιμοτυπία, για να γνοήση τις πλάτες της στη βασιλοπούλα. Βγήκε έτσι από το παλάτι, κλονιζόμενη, σέβοντάς πίσω της την ορά του βελούδινου φορεμάτός της. Ούτε στους έπίπτης που την πλησίαζαν, ούτε στους είνγενεις αιδικούς είχε διάθεσι να μιλήση...

Μπήκε μέσα στο πολυτελές της

άμαξι ν' έπεσε μωολογημισμένη επάνω στο μεταξωτά μπιλιάρια. "Όλα της φανόντιοναν τώρα μαύρα και σκοτεινά. "Όταν πήγε στο μέγαρό της και κυττάχτηκε στον καθρέφτη της, τρώμαξε!

'Ηταν σάν να είχε γεράσει ή δυστυχισμένη κατά είκοσι χρόνια!... Τού δάκρου ή ύπηρετήριές της προσπαθούσαν να την ανακουφίσουν από τον μωστικό πόνο που την σκότωνε σιγά—σιγά. Δέν ήθελε πειρά ούτε να ίδη τά ώραία φορέματα και τά στολιδια της. Ξαναφόρεσε τό άπλό λευκό της φόρεμα και δέ στολίξε ούτε με μιά χρωματιστή κορδέλλα τά λουλουδια της μαλλιά! Μά ούτε είχε δύναμη ν' επιθυμιά να ξανασχίστη την πρώτη της ζωή, ανάμεσα στους θρωαυούς του πατέρα της. Δέν ήθελε πειρά να βλεπή τίποτε, τίποτε άλλο, εκτός από τον έρωτά της!

Με κόπο όμως πήγαινε τώρα κάθε πρωί στο παράθυρο ν' έβλεπε τον έπίπτης που έκοβε, σάν πάντα, ένα άνθισμένο κλώνο από το δέντρο της.

Το δέντρο αυτό άνθιζε από την άρχή της άνείξεως ως τά μέσα του φθινοπώρου. 'Ηταν άνθισμένο όλο το χρόνο σχεδόν. 'Αλλά μαζί με κάθε κλαδί που έκοβε τώρα ό έπίπτης, της φανόνταν της ξανθής και μαρομαίτας άρχοντοπούλας πώς έκοβε και κάτι από τη ζωή της... 'Ελλοινε σιγά—σιγά και κάθε μέρα γινόταν όλοένα και πιο άδύνατη,

και πιο χρωασμένη. Και έτσι στο τέλος έφτασε μιά μέρα που δέν είχε πειρά δύναμη ή άρωσθη από αγάπη και οδύνη άρχοντοπούλα, ούτε ως το παρόθυρο της να σωθθ. "Εμενε διαρκώς έαπλωμένη στο κρεβάτι της και δέν έβλεπε πειρά να σηκωθθ ποτέ. Τότε διάταξε και τοποθέτησαν απέναντι στο κρεβάτι της τό μεγάλο της καθρέφτη, έτσι ώστε να καθρεφτιζετα μέσα σ' αυτόν τό παράθυρο και όλα όσα εφάνοντο από αυτό, ό ούρανό, τό δέντρο, ό τοίχος...

'Ετσι κάθε πρωί, την ίδια ώρα, γινόταν μέσα στον καθρέφτη και ή λατρευτή όπτασία : 'Ο έπίπτης που, άνεθασιμένος επάνω στ' αλογό του, έκοβε έναν κλώνο. Και έτσι αυτός, χωρίς να τό ξέρη, έπαιρνε κάθε μέρα μιά ένα κομμάτι από τη ζωή της.

Κι' έφθασε ή ήμέρα, που δέν είχε άπομείνει πειρά στο δέντρο παρά μόνο ένα κλωνάρι άνθισμένο. 'Ηταν μιά μέρα φθινοπωρινή, κι' ό ούρανό ήταν συννειασμένος. 'Από τη χαρηνιή, ή Ντόνα Καμείλια, με μάτια λαμπρότα από τον ήρωτό, κυττάζε μέσα στον καθρέφτη, παραμυθιόνοντας με άγνια τον έρχομό του άγαπημένου!... "Ω, με τέτοια άγνια δέν τον έπερνε ποτέ!... 'Επί τέλους φάνηκε μέσα στον καθρέφτη τό μαργκό και χιλιόσθητο θραυμα... 'Ο έπίπτης σταμάτησε, σάν πάντοτε, με τό δέντρο άνθισμένο κλώνο, έστειλε ένα άπαχωρητιστήριο φίλημα στο δέντρο ν' έφυγε.

Στον καθρέφτη τώρα δέν εφάνιτο τίποτε άλλο, παρά μόνο τά γροίτζια σέννεα του ούρανού και τά δίχως άνθη κλωνιά του δέντρου που έτραιναν...

'Η Ντόνα Καμείλια τότε έκλεισε τά μάτια της που ήσαν γεμάτα από την λατρευτή της όπτασία, γι' πάντα.

Δέν τά άνοιξε ποτέ πειρά, γιατί γι' αυτή δέν ύπηρχε σε όλο τον κόσμο τίποτε που ν' άξιζη τον κόπο να τό κυττάξη...

Τά λουλουδια του έξωτικου δέντρου είχαν τελειώσει... 'Ο έπίπτης δέν περνούσε πειρά...

"Έτσι ή ζωή δέν είχε για την είνγενιαία άρχοντοπούλα καμιά άξια... Είχε προτιμήσει τό θάνατο....

ΟΜΙΛΟΥΝ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

'Η ήδονή μοιάζει με τό σκόλλο. "Αν την διώξης, φεύγει. "Αν την τιάησι, μένει.

Τ' ό σ η π ο ς
Στις σκέψεις ενός μικρού παιδιού βρισκόταν πολλές φορές ή σοφότερες ιδέες.

Β α ρ θ ε λ ε μ υ

Τό κεφάλαιο της εντυχίας κάθε άνθρώπου αυξάνεται άναλόγως της εντυχίας που παρέρχη στους άλλους.

Β ε ν θ α μ

Ούτε στους άποπτες που την πλησίαζαν, ούτε στους είνγενεις αιδικούς είχε διάθεσι να μιλήση...

